

вѣщцы, не чувамъ вече льстивитѣ имъ и отровны приказскы. Азъ немамъ вече нужда отъ тѣхъ; рѣцѣтъ ми, които заѣкнахъ вече въ труда, доставятъ ми лесно проста-та храна която ми е пуждна: Немамъ пужда, както видите, освѣнь отъ едно просто облекло да са покрывамъ. Като немамъ вече нужды, като са наслаждавамъ отъ дълбокъ миръ и отъ една пріятна свобода, която да употребявамъ добръ ма учи мждростѣта на моитѣ книги, какво еще ще идж да търсиж между завистливитѣ, льстивы и непостоянны челоуѣщцы? Не, не, мой любезный Егезиппе, не завиждайте на благополучіето ми. Протезилай самъ себеси погуби, като искаше да измами царя и да погуби мене. Но, той не ми е сторилъ никое зло; напротивъ, той ми е сторилъ найгольмото добро, защото ма отърва отъ безпокойствіята и отъ робството на общественитѣ работы: нему длъжж пріятното си уединеніе, и сичкытѣ невинны наслажденія които тука вкусявамъ.

Върнете са, Егезиппе, върнете са при царя; помагайте му да претърпя бѣдствіята на величіето и вършете му онуй което искате азъ да му вършж. И понеже очитѣ му, толкози време затворены за истината, найподирь са отворихъ отъ мждрыя този челоуѣкъ когото наричате Менторъ, нека задържи него при себеси. Колкото за мене, подирь моето коработрошеніе, не ми притѣга да оставиж пристанището въ което бурята по добра честь ма хвърли, щото да са предамъ пакъ на произвола на волнитѣ. О, колко сж за съжелъніе царетѣ: Колко сж достойны за състраданіе онѣзи които имъ служжтъ! Ако тѣ сж злы, колко страданія докарватъ на челоуѣщцытѣ! и каквы мжки имъ сж приготвены въ черныя Тартаръ! Ако тѣ пакъ сж добры колко затрудненія иматъ да надвыжжтъ! каквы мрежы да избѣгнжтъ! и каквы злины да претърпжтъ! Еще веднажж, Егизиппе, оставете ма въ честитата ми бѣдностъ.“

Когато Филоклъ говоряше тѣй распалено, Егезиппъ го гледаше съ очудванье. Той го бѣ видѣлъ другый пжтъ въ Критъ, когато управляше найважнитѣ работы на държавата, но тогасъ той бѣ сухъ, слабъ и изнуренъ: защото като бѣше природно строгъ и дѣятеленъ той са изнуряваше отъ работа: той не можаше да гле-